

פחד דוד

שבת חוה"מ
פסח
י"ז ניסן
תש"פ
1020

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:30 | 6:45 | 6:38 | 6:49

מוצאי שבת 7:43 | 7:45 | 7:45 | 7:44

רבינו תם 8:22 | 8:22 | 8:23 | 8:22

משכיל לדוד

הקב"ה מתאווה לתפילה מעומק הלב

מהם אלא "להשמיעני את קולך" - אותו הקול שכבר שמעתי במצרים!?

והרב זצ"ל שם מתרץ את תירוצו. ולי נראה לתרץ בס"ד באופן אחר כי שבעים פנים לתורה. נתבונן בעוד נקודה ונשאל מדוע הוצרכו המצריים לקבל עשר מכות נמרצות ורק לאחר מכן באה ישועת עם ישראל, מדוע לא די היה במכה אחת חזקה ונמרצת? אלא כשהקב"ה נתן מכה לגויים זהו מוסר השכל לעם ישראל שיעשו חשבון נפש וידעו כי גם עליהם הייתה ראויה לבא אותה המכה, כי מה נשתנו אלו מאלו, היללו עובדי ע"ז והללו עובדי עבודה זרה. אלא שהקב"ה ברחמיו המרובים שם פדות בין עם ישראל לבין מצרים וגאל אותם בזכות התורה הקדושה שהם עתידים לקבל, כך שמכל תוקף המכות האלו שניתכו בחמת זעם על ראשם של מצרים יבינו עם ישראל וידעו כי לה' המלוכה והממשלה והוא המושל בכל, ואם מבקש האדם ישועה והצלה ידע בבירור שאין לו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים כי בידו להכות לכל אשר יחפוץ ובידו הרפאות ולתת ישועה.

ובני ישראל בהיותם במצרים נאמר עליהם (שמות ב, כג) "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ותעל שוועתם אל האלוהים ויזעקו בני ישראל אל ה'". צעקה וזעקה זו הייתה מתוך לב טהור הם זעקו ובכו מקירות ליבם אל הקב"ה, כי ידעו שאין להם מושיע וגואל אשר יוציא אותם ממצוקותיהם אלא אך ורק הקב"ה, וזהו בכי טהור מלב טהור ללא שום פניות כלל ועיקר.

יש תפלה ויש תפילה. יש ואדם אמנם מתפלל אל ה' ומפנה אליו את בקשתו אבל באמת בתוך ליבו אין בטחונו גמור בה', וכבר מיד לאחר תפילתו מתכנן הוא כיצד להרבות בהשתדלות למען השגת מטרתו ומשאלת לבו. תפילה זו אינה תפילה הנובעת מתוך הלב. לעומתו יש אשר יודע כי הקב"ה אין עוד מלבדו, חש ומרגיש הוא בבירור כי כל ישועתו אינה תלויה אלא בהקב"ה ובטחונו בטחון גמור ומוחלט בה' יתברך, לכן כשהוא מתפלל תפילתו נובעת מקירות ליבו מתוך לב טהור ואמיתי.

וכך הרגישו בני ישראל בהיותם במצרים מתוקף השעבוד הקשה והגלות המרה שהייתה מנת חלקם. הם ידעו כי אין להם גואל ומושיע ואין להם על מי להישען אלא על הבורא עולם, לכן זעקתם ושוועתם הייתה צעקה זכה וטהורה היוצאת ממעמקי ליבם.

ולתפילה טהורה שכזו התכוון המדרש שמתגעגע הקב"ה ואומר לבני ישראל אמנם נכון גם עתה אתם מתפללים אלי וזועקים, אבל אין כאותה תפילה שהתפללתם אלי בהיותכם בתוך מצרים בתוקף השיעבוד. לתפילה שכזו אני מתגעגע, ורוצה אני שוב לשמוע תפילה עריבה שכזו.

לכן שלח להם הקב"ה שוב את פרעה שירדוף אחריהם בהיותם על הים, וכך החזיר הקב"ה את בני ישראל שוב למצבם הקודם שהיו במצרים וזעקו שוב בדיוק את אותה זעקה טהורה ונקיה מכל רבב של תלות במישהו אחר, אלא אך ורק תלות מוחלטת בבורא עולם. לפי שגם עתה בהיותם על שפת הים הבינו שאין להם על מי להישען רק על אבינו שבשמים, שרק הוא יצילם ברגע קשה שכזה. ולתפילה טהורה שכזו מתאווה הקב"ה ומצפה.

שמחה גדולה יש להקב"ה בחג הפסח וכך כותב הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פרשת בא מ, ב) באותו הלילה הקדוש ליל הסדר שולח הקב"ה את מלאכיו ואומר להם לכו ורדו וראו את בני כיצד מתעסקים בכבודי ומהללים את שמי, באים המלאכים ומתחברים עם בית ישראל ושומעים מפייהם שיר שבח ותהילה מתוך שמחה ועצומה וחדווה וכך חוזרים המלאכים למרומים ומספרים לפני הקב"ה את שבחם של ישראל ומתרבה ומתווסף עוז ותעצומות לפמליא של מעלה.

ומקשה הזוהר הרי הקב"ה יודע הנסטרות ומכיר בשבח שמשבחים אותו בניו ומדוע צריך לשלוח את מלאכיו? ועונה הזוהר כי על ידי שבאים המלאכים לספר את אשר ראו למטה בארץ מתגדל כבוד ה' יתברך ומתעצמת השמחה בעולמות העליונים.

נראה לי להסביר כי כשבאים המלאכים ורואים את השמחה הטהורה והקדושה השרוי במעונם של ישראל מתוך שיר ושבח לבורא עולם על חסדיו המרובים, שמחה זו נספגת באותם מלאכים וגם הם נסחפים אחריה. והם עולים לשמים כשהם טעונים באותה שמחה מכל אשר ספגו בארץ ומפיצים שמחה זו בעולמות העליונים, הם מעלים שמחה זו אל על ועל ידי כך מתרבה השבח והתהילה להקב"ה.

אף ביום השביעי של חג הפסח, נעשו ניסים גדולים לבני ישראל בהיותם ניצבים על ים סוף. וראיתי בספר "ארוי הלבנון" שהביא קושיה מהגאון רבינו אברהם יפהו זצ"ל. וזה לשונו- נאמר במדרש (שיר השירים רבה ב, לה) על הפסוק "השמיעני את קולך כי קולך ערב", אמרו משל למלך שהייתה לו בת יחידה והיה מתאווה לשמוע שיחתה מה עשה, אמר שכל יום יצאו לטייל. כשיצאו מה עשה? רמו לעבדי ונפלו עליה פתאום כליסטים, התחילה צווחת אבא, אבא, הצילני. אמר לה אילו לא עשיתי לך כך לא היית צווחת ואומרת אבא הצילני.

כך כשהיו ישראל במצרים, היו המצרים משעבדו אותם והתחילו צועקו ותולין עיניהם להקב"ה, כדכתיב "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו", מיד "וישמע אלוהים את נאקתם" שמע הקב"ה לתפילתן והוציאן ביד חזקה ובזרוע נטויה, והיה הקב"ה מתאווה לשמוע קולן ולא היו רוצין.

מה עשה הקב"ה? חיזק ליבו של פרעה ורדף אחריהם... כיון שראו אותו תלו עיניהם להקב"ה ויצעקו לפניו כאותה צעקה שצעקו במצרים. כיון ששמע הקב"ה אמר להם אילולי שעשיתי לכם כן לא שמעתי את קולכם. על אותה שעה אמר "ונתי בחגיו הסלע... השמעני את קולך". השמעני את הקול אין כתיב כאן אלא "קולך" שכבר שמעתי במצרים.

וכשצעקו בני ישראל לפני הקב"ה על הים - מיד "ויושע ה' ביום ההוא".

ותמה הגר"א יפהו זצ"ל כיצד יתכן לומר כן! הלא הקול שזעקו במצרים היה בתוקף הטרור והשעבוד כשכל מצרים מלאה מהע"ז שלהם והם ערומים מן המצוות ושקועים במ"ט שערי טומאה, ובינתים הלא התחדשו דברים הלא חוו התגלות יד ה' בעשר המכות, ומורא גדול זה גילוי שכינה וזכו למצוות פסח במסירות נפש ולמצות מילה ויצאו ביד רמה "וה' הולך לפניהם יומם", וכיצד אפשר לומר שהקב"ה לא דרש מהם על הים קול חדש מרומם ונעלה יותר, ולא ציפה

הילולא דצדיקיא

- י"ז - רבי מאיר אבוחצירא 'כבא מאיר'
- יח - רבי אלכסנדר דיסקינד מהורנאדא מח"ס "יסוד ושורש העבודה"
- יט - רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה
- כ - רב האי גאון ראש ישיבת פומבדיתא
- כא - רבי דוד לייקעס תלמיד הבעש"ט
- כב - רבי ראובן קרישבסקי
- כג - רבי כמוס עמוס ימין ראב"ד לוב

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליטי"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כבודו משחק באש

הגאון רבי נח יצחק דיסקין זצ"ל, אחי רבנו המהרי"ל דיסקין וממלא מקומו בלומז'ה, סח על מאורע שהרעיש את העיר בתחלת ימי רבנותו של אחיו זי"ע.

למדן ישיש נגש אל הרב הצעיר - שעוד לא מלאו לו אז שלושים שנה - ושח לו חידוש שנתחדש לו: באמירת 'או ישיר' בתפלת השחר, אומרים כידוע את הפסוק "ה' ימלוך לעולם ועד" שנים מקרא ואחד תרגום. וכתב האבודרהם בטעמו של הדבר, משום שפסוק זה הוא סוף השירה. וכן כתב בסדור רב עמרם גאון: "סוף השירה - ה' ימלוך לעולם ועד".

הוסיף אותו למדן לציין לכך עוד מקורות, וסיים: "אם כן נמצא, שהפסוק שאומרים אחר כך, 'כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים' - אינו חלק מהשירה!".

הסביר לו המהרי"ל פנים, ואמר: "אכן מצינו דעה כזו. גם המרדכי בפרק לולב הגזול כתב שנהגו לכפול את הפסוק 'ה' ימלוך לעולם ועד' בסוף השירה, כשם שנהגו לכפול את הפסוק 'כל הנשמה תהלל י-ה' בסוף פסוקי דזמרה, וגם הפייטן רבנו שמעון ברבי יצחק, שהיה בזמנו של רש"י, יסד פיוט לשביעי של פסח על סדר פסוקי השירה וחתם ב'ה' ימלוך לעולם ועד' ולא בפסוק 'כי בא סוס פרעה'".

שמח הלמדן הישיש לסיוע, ואמר: "אם כן, אין לכתוב את הפסוק 'כי בא סוס פרעה' כדרך שכותבים את שירת הים - אריח על גבי לבנה, שהרי אין פסוק זה מכלל השירה... יורה אפוא הרב לתקן את כל ספרי התורה שבהיכל ולהגיה אותם מן השיבוש".

הזדעזע רבנו המהרי"ל וקרא: "חלילה! וכי מפני שאנו מדמין נעשה מעשה?! הלא במכילתא מבואר שפסוק זה הוא מכלל השירה, ובמסכת סופרים אמרו שיש לכתבו אריח על גבי לבנה, וכן כתב הרמב"ם בהלכות ספר תורה, וכן דעת האבן עזרא, ומחזור ויטרי, והכולבו, ואברבנאל, שפסוק 'כי בא סוס פרעה' הוא מכלל השירה, ומי ישלח ידו בספר תורה וינקה? והלא פעמים רבות אנו פוסקים כפי המסורה ומסכת סופרים אף כנגד משמעות סוגיות בגמרא" - ורבנו החל למנות אחת לאחת דעות ושיטות בחסרות ויתרות, פתוחות וסתומות, כמונה מתוך הכתב.

העז הלמדן פניו ואמר: "מסתבר טעמו של האבודרהם, ויש לעשות מעשה כדבריו". הזהירו רבנו: "כבודו משחק באש! ספר התורה לא ימחל על עלבוננו!"

עוד כמה חלופי דברים היו ביניהם, אולם בסופו של דבר לא ציית הלמדן הישיש לדברי הרב הצעיר, והחל ללכת ולשכנע את הסופרים הכותבים ספרי תורה שיכתבו את הפסוק האחרון בשירת הים שלא כשאר השירה.

בערב שבת, כך מסופר בספר 'השרף מבריסק', הלך הלה למקווה לטבול כדרכו לכבוד שבת, ובעודו טובל אחזו השבץ ומת במים. ראו בכך הכל עונש משמים, מדה כנגד מדה. כי בדבר אשר זדו עליהם - במים - חטא [בפסוק 'וישב ה' עליהם - את מי הים'] ובמים לקה.

דוגמא אישית והדרכה לחיי אמונה

זכורני ימים מקדם את רבותי הקדושים את קדושתם ומידותיהם הנאצלות, ומכל אחד מהם לקחתי לי מוסר השכל.

את מידת הביטחון ספגתי כבר מקטנותי בימי שבת בבית אבא זצוק"ל, ראיתי ממש לנגד עיני את ענן ה' על הבית והמן יורד בו מידי יום ביומו. כל נושא הפרנסה בבית הייתה בדרך ניסית מעל לגדרי הטבע. על אף שהפרוטה לא הייתה מצויה בכיסו בכל זאת כל אשר בקשה אמא שתחי', היה אומר לה אבא עד הצהרים יגיע. וכך היה מגיע מבוקשה בדרך לא דרך.

פעם בשעה מאוחרת ביקש אחי שיחיה להדליק סיגריה ולא מצא גפרורים אמר לו אבא זצוק"ל עוד כמה רגעים תקבל את מבוקשך... והנה לפתע דופק אדם בדלת ושואל למשפחה פלונית התברר כי טעה בכתובת... אולם סיגריה הייתה דלוקה

זוהי דוגמא חיה של אדם שזכה לקיים בנפשו וייסעו מרפידים. תמיד נודדו בעסק התורה וכך הסיע עצמו מרפיון בתורה כי ידע היטב שתורת ה' היא חיינו ואורך ימינו וכל הפורש ממנה כפורש מן החיים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"היתה עלי יד ה'". (יחזקאל לז)

הקשר לשבת חול המועד: בנבואת יחזקאל מוזכר ענין תחיית המתים וגאולת ישראל, והוא מענין חג הפסח כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אין להאמין גם בשתיקה מוחלטת

אסור לאדם להאמין לדברי רכילות שהוא שומע, גם אם הדברים נאמרים בפני אותו אדם שמדברים עליו. דין זה נכון גם אם הוא שותק ואינו מכחיש, ואפילו אם טבעו שלא לשתוק בזמנים כאלו ובכל זאת עומד בשתיקתו, מכל מקום אין להאמין לדברים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הכרת הנס - על ידי הרגשת הצער

בתפילת החג (בשמונה עשרה) אנו אומרים "ותתן לנו ה' אלוקינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום חג המצות הזה זמן חרותינו, מקרא קודש זכר ליציאת מצרים".

ויש לשאול, שהרי לכאורה יש סתירה בדברים. כי בהתחלה אנו אומרים חג המצות זמן חרותינו, משמע שאנו מודים להקב"ה על חרותינו שאנו נמצאים בה עכשיו, ואילו בהמשך אנו אומרים זכר ליציאת מצרים, דהיינו שכל חג הפסח הוא רק זכר ליציאת מצרים שיצאו אבותינו משם, ולא דווקא לחירות.

ועוד, מצינו לחז"ל האומרים שחייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. ולכאורה הדבר מופרך, האיך יתכן לחייב איש ישראלי להרגיש עכשיו בן חורין כאילו הוא יצא ממצרים, בו בזמן שאף פעם הוא לא היה משועבד במצרים.

ובהסבר הענין נראה. כדי שהאדם יוכל לבוא לידי אמונה איתנה, ולהשיג את ההשגה הנפלאה הזאת, ולהרגיש שאילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי עדיין אנו ובנינו משועבדים היינו לפרעה במצריים, זקוק הוא להרבות בתפילה על כך. כמו כן עליו לחנך את הבנים לאמונה איתנה מקטנותם. לכן צריך להרבות בלילה הזה בסיפור יציאת מצרים, כדי להשריש בלב הבנים אמונה אמיתית בהשי"ת בלי עירוב של ספיקות.

כאשר האדם מתבונן ומקשר עצמו עם העבר בזמן שבני ישראל היו משועבדים במצרים וסבלו יסורים נוראים, וכואב את כאבם, ורואה האיך השי"ת עשה להם ניסים ונפלאות ושפט במכות גדולות את אויביהם, ושמח שמרגיש את שמחתם, מיד הוא מרגיש בעצמו הרגשה של בן חורין. אבל לולא הרגשת הצער על סבלם של אבותיו וכן שמחתו על הצלת אבותיו, הוא היה רחוק מהכרת הנס שנעשה לאבותיו ולעצמו, ולא היה מרגיש כלל את עצמו לבן חורין.

משום כן בדווקא חג הפסח הוא זמן חרותינו האמיתי. דבר זה נובע כתוצאה מן החירות שזכו לה אבותינו במצרים, על ידי ניסים גדולים ונוראים שבלעדיהם לא היינו קיימים כבני חורין. שהרי כשהקב"ה עשה את הנס לאבותינו במצרים, דאג לכך שהתוצאות של הנס ההוא ישפיעו וימשיכו כוחות של קדושה והרגשה מן הנס העיקרי שהוא המושך לדורות הבאים אחריו, שיהיו נמשכים ומקבלין שפע של הארה מאין סוף מקדושת החג הראשון והניסים שנעשו בו. וכאשר האדם מתעורר בשמחה גדולה, הרי בלי ספק הוא ירגיש מאותה שמחה גדולה להיות בן חורין שהרגישו אבותינו בצאתם ממצרים.

סיפור לחג

קמחא דפסחא מאליהו הנביא

ימי חג הפסח אפופים הם ברגשות גואים של ציפיה למבשר הגאולה, אליהו הנביא זכור לטוב, שהרי כך נסכו בנו חכמינו זכרונם לברכה ש"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

במהלך הדורות נודעו סיפורים רבים שעברו מדור לדור על התגלותו של אליהו כמבשר ישועות ונפלאות, בעת צרה ומצוקה, נזכיר אפוא מעשה מופלא שאירע בדור הקודם, כפי שסיפר מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א, סיפר לגר"י זילברשטיין שליט"א, על זקנו רבי אריה לוי זצ"ל, חמיו של מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל.

אחד העיסוקים השוטפים של ר' אריה, כך ידוע לכל, היה באיסוף כסף לצדקה. סכומים גדולים מאד יצאו מתחת ידו, והועברו בחשאי לאלמנות וליתומים ולמאות רבות של נצרכים. עסוקו זה היה מתגבר והולך בתקופת ניסן, שבה חילק רבי אריה סכומי כסף גדולים במיוחד.

ברשימה שהיתה נתונה בידו, היו עניים רבים ואנשים קשי יום, שגם בימים רגילים לא הצליחו לכלכל את ביתם, ועל אחת כמה וכמה בימים שלפני הפסח. אלמלא הצדקה שקיבלו ממנו, יתכן מאד שהיה נמנע מהם להסב לליל הסדר כיתר אחיהם. כאשר היתה מגיעה המעטפה עם הכסף לביתם, היה בכך, אפוא, בבחינת ישועה של ממש.

כיוון שהתפרסם הדבר, היו אנשים משגרים לו כספיהם ותרומותיהם, כדי שיחלקם לעניים. התורמים הכירו בנאמנותו ובשירותו של ר' אריה, והרבו להעביר אליו כספים. פעם.

היה זה בימי מלחמת העולם, כאשר קשיי הפרנסה העיבו גם על הגבירים הגדולים ביותר, והמצוקה הכלכלית נתנה אותותיה בכל, לא הצליח ר' אריה לאסוף את כספי הצדקה כדי להעבירם לעניים. עד כדי כך, שממש לא היתה בידו פרוטה לפרטה. גם כאשר ניסה להפעיל את כל כח השתדלותו, לא עלה בידו להגיע ולו לחלק מזערי של הכסף הנצרך לו לחלוקה לעניים.

משראה רבי אריה כך ירד אל הכותל המערבי, כדי לשפוך שיח ותחינה לפני בוראו, אולי יחוס על עם עני ואביון, אולי ירחם. שעה ארוכה עמד הצדיק ליד האבנים, הרבה בבכי, וביקש מהקב"ה שיאפשר לו לחלק גם בשנה זו את כל סכומי הכסף שהוא מחלק מידי שנה.

והנה, כך סיפר הגר"ח קניבסקי, בצאתו את הכותל, ניגש אליו ערבי אלמוני, שלא הכיר מעודו, מסר לו חבילה גדולה עטופה בנייר עיתון, ונעלם. ובעוד ר' אריה משתאה לנוכח המראה, נעלם הערבי כלעומת שבא.

פתח ר' אריה את החבילה, ונדהם לגלות בה את סכום הכסף המדויק שהיה מחלק מידי שנה לעניים...

"מקובל במשפחתנו, הוסיף הגר"ח, שהיה זה אליהו הנביא שהתגלה לסבא".

את המעשה חותם הגר"י זילברשטיין בלקח מוסרי נפלא: "אם נשאל כיצד זוכים לכך, והיכן מצוי המרשם לגדלות מופלאה שכזו? נענה ונאמר, שהיתה זו מסירות נפשו של הסבא זצ"ל לענייני הצדקה, שגרמה לו לגילוי שזכה".

לברוח תביא לו תרומות אזיק מספר אחד תביא לו מצות ציצית, הוא יחתוך את הכנף! מאיפה שיש לו אפשרות, הוא יחפש לברוח. למה? כי בשבילו זה תרי"ג אזיקים.

אומר הקב"ה - ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עבד אלוקים לאשר לא עבדו ... זו ההפסדה שלפני חג הפסח, זה המבחן של חג הפסח! אני רוצה אנשים שיהיו עבדים שלי! לא אנשים שמקיימים מצוות, אלא אנשים שיהיו עבדי ה'! אנשים שעובדים אותי, בלב שלם!

אמרת את החידוש הזה במקום אחד, מספר הרב רוזנבלום שליט"א, ואז ניגש אלי יהודי, ואמר לי - בא ואומר לך משל, שחוויתי אותו על עצמי. לפני תקופת מה פשטתי רגל, והעבירו אותי מדירה לדירה, בשנה אחת שלוש פעמים עברתי דירה! אתם יודעים מה זה לעבור דירה, שלוש פעמים בשנה? אדם עובר דירה, פעם אחת בחיים שלו, הוא צריך אח"כ שבע שנים לנוח...

תשמע, מספר אותו יהודי, לא רק שפשטתי רגל, אלא גם יצאתי גם שבור מכל המעברים הללו.

חבר שעמד בצד ושמע את השיחה, אמר לו מה אתה 'מנופח', אתה יודע כמה דירות אני עברתי בשנה הזאת? "כמה" הוא שואל אותו...

מאה דירות!

מתפלא אותו יהודי ושואל "מאה?! ואתה נראה צעיר, בהיר ורענן עוד? אני עברתי שלוש פעמים דירה, אני כבר בקושי נושם ויש לי בעיה כבר עם המסתמים בלב". ומה משיב לו החבר? "אני לא העברתי את הדירה שלי, אלא העברתי מאה דירות של אחרים..."

מה ההבדל ביני לבינו?! - אמר לי אותו יהודי, אני העברתי את הדירה שלי, אני יודע מה זה קשה! הוא מעביר לאחרים, הוא מקבל כסף על כל העברת דירה. כל מה שהוא סוחב, הוא נהנה מזה.

והם הם הדברים שפתחנו בהם. ברגע שבן אדם מקבל על עצמו עול עבודת, ושהוא יודע שכל מה שהוא עובד זה שלו, הוא עובד בשבילו! זה תכשיט עבורו כי לית חן הם לראשית וענקים לגרגותיך כל אדם שיועד מה זה קיום מצוות, כמה הוא ירוץ בשמחה בשביל לקיים את המצוות!

וזה המסר והלקח שאומר לנו הנביא - זה ההבדל שבין 'עובד אלוקים', לבין מי 'שלא עבדו', ההבדל טמון במשל הנוקב בצורה ובאופן שבהם אנו נקיים את חג הפסח ומצוותיו.

משל לאיש ציבור אחד, שעבר איזו עבירת מס, הכניסו אותו לכלא לשנה. הוא נכנס לכלא, והנה לא מספיק הביזיונות שלו, שאיש ציבור כמותו נכנס לכלא, הוא מגיע לשם, רח"ל, שמים עליו אזיקים עם כדורי ברזל. בכל פעם שהוא מרים את היד, הוא מרים עשר קילו של ברזל. נתאר לעצמנו כמה קושי יש לו עד שהוא מרים את היד ועד שהוא הולך, ה' ירחם איזה ייסורים אלו.

הוא החליט לקשור קשרים, עם כל מיני אנשים מבחוץ. אלו פנו לעסקים שונים וביקשו מהם "תשמעו, יש לכם קשר בכלא ההוא. תסדרו אותו, שיורידו לו את האזיקים".

"אין דבר כזה להוריד את האזיקים, היתה התשובה. בכלא הזה - יש מצלמות. כל אחד שרק מנסה להוריד, מיד רואים אותו בחדר בקרה. אבל אם גיעו אלינו כמה אלפי דולרים קטנים, אולי יהיה אפשרי להמיר לו את האזיקים, באזיקים מפלסטיק".

הסכים אותו אסיר לעיסקא "תנו להם את הדולרים, אמר אותו איש ציבור, רק שישחררו אותי מזה!"

שאל האלשיך הקדוש מה קורה, כאשר חמה באה לכלתה, ומספרת לה "תשמעי, ב"ה בעלי הרוויח הרבה כסף, עשה עסקה טובה. עכשיו הוא נותן מתנה טובה, לכל הכלות. כל כלה, תיכנס לחנות תכשיטים הכי יקרה ותקנה לעצמה תכשיטים, מה שאתם רוצים, איך שאתם רוצים! האם תלך הכלה לחנות התכשיטים, ותבקש מהמוכר בבקשה את הצמיד הכי דק שיש, עשרים ושתיים גרם? או שהיא תגיד -סליחה יש לכם תכשיט נגיד שרשרת משהו כבד? אני רוצה צמיד שש צמות. כך היא מבקשת.

מה ההסבר לכך? אומרת אותה אשה "כשחמותי נותנת לי כבר מתנה, אז עד הסוף ניקח אותה ובגדול".

שואל האלשיך הקדוש - למה לקחת כבד? לא יהיה לך כבד על היד? למה תיקחי את זה, בסוף תצאי עם עקמת בגב. תיקחי משהו קטן, למה כל כך יקר?

מסביר האלשיך הקדוש, הענין פשוט מאוד. **מאזיקים אנשים מנסים לברוח, אבל מאידך גיסא בתכשיטים, מחפשים שזה יהיה כבד! ולמה? כי זה תכשיט, וזה אזיק!**

והנמשל ברור:

ישנם אנשים, שהמצוות אצליהם הם ממש כמו אזיקים. ישנם אנשים שאתה שם להם מצוות, זה בשבילם כמו תרי"ג אזיקים. הוא ינסה מכל מצוה

חג הפסח, זה חג של חידוש עבודת, כמבואר ברמב"ן. זהו הביאור בדברי בעל ההגדה שבכל דור ודור חייב אדם להראות את עצמו כאילו הוא עצמו יצא עתה משעבוד מצרים...

ביאור הדברים, כפי שנשא בדברותיו המגיד מישרים רבי ברוך רוזנבלום שליט"א, שהרי למעשה חג הפסח, זה אחד הניסיונות הקשים שיש לנו בעבודת ה'.

היה יהודי אחד ששפך את לבו ואמר, אני זוכר פעם אצל ההורים שלי בפסח, מה כבר אכלנו? מצות, תפוחי אדמה וביצים. שתינו מים שהרתיחו אותם קודם. היינו קונים שלושה בקבוקים חדשים, כדי למלאות בהם סודה. מה כבר היה לאכול אז?! היום ב"ה, חוץ מלאפות, יש לנו את הכל! יש דעות מסוימות, שגם לאפות אפשר. יש ב"ה, מכל הטעמים ומכל המינים. בדור הקודם היית מגיע לפסח, היית מרגיש באמת, מה זה 'עבד'. שבועיים לפני פסח, היו האנשים יושבים לאכול את סעודותיהם בצד, באיזו פינה בתוך שקית ניילון, בכדי שהפירורים לא יפלו - והיום, עורכים סעודת 'שבת הגדול', במלון פלוני אלמוני, ובא הקץ לבלגן.

חג הפסח זה הניסיון הגדול, של עבודת ה'. כמה אתה עבד, וכמה אתה מנסה לעבוד את הקב"ה.

במילתא דבדיחותא סיפר איזה אברך שהוא אמר לאשתו: "אשתי היקרה כעת ערב פסח ואני רוצה לעזור לך קצת, במה אני יכול לעזור לך?"

אתה רוצה לעזור לי?! שאלה האשה וגם השיבה "לך ללמוד תורה!"

אחרי שעתים הוא חוזר הביתה. והיא שואלת אותו "מה קרה שכבר חזרת?" אמר לה בעלה "תראי, כמה אני יכול לעזור לך!"

עבודת ה', זה הניסיון שלנו בחג הפסח! הקב"ה מנסה אותנו, לראות כמה אנחנו עבדים שלו! הנה אומר לנו שלמה המלך (משלי א, ט) כי לית חן הם לראשך המצוות של האדם, הם כמו לית חן על ראשו - וענקים לגרגרתך הם כמו תכשיט על הצוואר, אלו המצוות.

האלשיך הקדוש זיע"א, מביא משל נפלא על זה:

בית המדרש פניני דוד ירושלים

הודעה משמחת!!!

כ"כ מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יחדש את קבלת הקהל בפניני דוד ברח' בית וגן

כ"כ נפתח בקרוב שיעור שבועי לנשים

הוספנו שיעורים בכל שעות היום בעברית ובצרפתית ובדף היומי